

Claire Douglas

ZÁHADA

DOMKU

číslo
devět

motto

DETEKTIVNÍ PŘÍBĚH
Z ANGLICKÉHO VENKOVA

Záhada domku číslo devět

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Claire Douglas

Záhada domku číslo devět – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Claire Douglas

ZÁHADA

DOMKU

číslo
devět

motto

*Elizabeth Laneové, Rhodě Douglasové
a June Kennedyové*

The Couple at No. 9
Copyright © 2021 by Claire Douglas
All rights reserved

Translation © Michael Chlum, 2023
Cover illustrations © Alexandra Romanova / Shutterstock

ISBN tištěné verze 978-80-267-2541-1
ISBN e-knihy 978-80-267-2550-3 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2551-0 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-2549-7 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ČÁST PRVNÍ

1

Saffy

Duben 2018

Pracuju zrovna na zahrádce před domkem, vytrhávám trsy plevelu, které vylézají z okraje příjezdové cesty jako obří pavouci, když vtom zaslechnu, jak někdo vykřikne. Z plna hrdla. Na zahradě za domkem bagrují dělníci. Celé dopoledne, co jsem pod oknem do obýváku prořezávala růžový keř, ke mně po větru doléhal jako neústupná bolest hlavy hukot jejich stroje. Ale teď rámus ustal. To stačí k tomu, aby se mi rozbušilo srdce a Snížek – babiččin westík, který se vedle mě povahuje – nastražil uši. Pohlédnu k domku a mezi lopatkami mi steče čůrek potu. Stalo se snad něco? Představuju si useknuté prsty a tryskající krev, což se k modré obloze a oslňujícímu slunci zrovna nehodí, a zvedne se mi žaludek. Silnou náuruu jsem neměla nikdy, teď jsem ke všemu ve čtrnáctém týdnu těhotenství a pořád mě trápí ranní nevolnosti – tedy ranní, polední a vlastně i noční.

Zvednu se a džíny, které mi stále ještě padnou, ačkoli v pase mě už trochu škrtí, mám na kolenou umazané od hlíny. Rozmýšlím se, koušu se do tváře a v duchu si nadávám za to, že

jsem tak nerozhodná. I Snížek se zvedne, uši má nastražené, a když se zpoza domku náhle vynoří jeden z dělníků – Jonty, ten pohledný mladík –, jednou jedinkrát štěkne. Dělník se ke mně žene, a jakmile zamává čepicí, aby na sebe upozornil, v podpaží se mu na tričku objeví mokré kruhy. Nazrulé kudrny mu s každým krokem nadskakují.

A sakra, určitě mi teď řekne, že se někdo zranil. Nejraději bych se otočila a utekla, ale místo toho si zacloním oči před sluncem, které praží do doškové střechy. Nevypadá to, že by se Jonty zranil, ale když se ke mně přiblíží, uvidím v jeho pihovaté tváři zděšení.

„Zranil se někdo?“ zavolám na něho a snažím se nedat na jevo paniku. Snad nebudu muset volat záchranku. Její číslo jsem ještě nikdy nevytočila. A s krví nejsem zadobře. Jako malá jsem chtěla být zdravotní sestrou, jenže pak jsem jednoho dne omdlela, když se moje nejlepší kamarádka vybourala na kole a ošklivě si rozbila koleno.

„Kdepak. Nerad vás ruším,“ chrlí ze sebe Jonty a sotva přitom popadá dech, „ale na něco jsme narazili. Asi byste se na to měla podívat. Honem!“

Zahradnické rukavice pohodím do trávy a se Snížkem v patách se vydám okolo domku za Jontym. Dumám, na co asi tak narazili. Že by poklad? Vykopávka z minulosti, kterou by bylo možné vystavit v muzeu? Někdo ale přece vykřikl. A v tom výkřiku se neskrývala radost z objevu něčeho vzácného. Byla v něm slyšet hrůza.

Škoda že tu není Tom. Když je v práci, musím se s dělníky domlouvat já, což je mi proti srsti: neustále se mě na něco ptají a očekávají ode mě rozhodnutí, ale já mám přitom strach, že něco pokazím. Nikdy jsem nebyla vůdčí typ. Mně i Tomovi je dvacet čtyři, vysokou školu jsme dokončili teprve před třemi lety. Stěhování z našeho bytu v Croydonu do venkovského

domku s výhledem na les v Beggars Nook, malebné vesničky v oblasti Cotswolds, to všechno bylo tak nečekané. Bylo to pro mě překvapení.

Jonty mě zavede do zahrady za domkem. Než tu začali řídit dělníci, vypadala idylicky: zdobily ji vzrostlé keře, po pletivu se popínal zimolez a rohová skalka, z níž vyrážely hvozdíky a šeříky, oplývala sametovými maceškami. Teď tu stojí ohavný oranžový bagr obklopený haldou vykopané hlíny. Zbylí dva dělníci – Darren, pětatřicátník s hipsterskými vousy, podle sebevědomého postoje bych ho odhadovala na šéfa, a Karl, který je asi v mém věku a stavbou těla připomíná ragbistu – zírají do jámy, kterou právě vykopali, ruce mají v bok a svými pracovními botami se boří do hlíny. Když se k nim přiblížím, oba ve stejný okamžik zvednou hlavu. V obličejích se jim zračí tentýž děs, v Karlových očích se však blýská i vzrušení. Podívám se, kam kouká, a všimnu si v hlíně nějakého úlomku v barvě kosti. Trčí z ní jako kus rozbitého porcelánu. Bezděky se sehnu a popadnu Snížka za obojek, aby mi do jámy neskočil.

„Při bagrování jsme... na něco narazili,“ oznámí Darren s rukama založenýma na umazaném tričku.

„Na co?“ Snížek se mi vzepne pod rukama, a proto ho sevřu pevněji.

„Na nějaké ostatky.“ Darren se tváří zachmuřeně.

„To jako... zvířecí?“ zeptám se. Darren si s ostatními vyměří pohled.

Karl k nálezu sebejistě, až radostně přistoupí a zvíří přitom prach. „Vypadá to jako ruka...“

Hrůzou ucouvnu. „Takže je to podle vás... člověk?“

Darren se na mě soucitně podívá. „Řekl bych, že jo. Radši zavolejte policii.“

2

Tom dorazí domů až za dvě hodiny a já do té doby přecházím po naší mrňavé kuchyni. Linka, typická pro domácnosti na statcích, a dlaždičky s motivy oveček a vypasených prasátek vytvářejí osmdesátkový retro dojem. Podařilo se nám do kuchyně vecpat dubový stůl, který jsme mívali ve starém bytě, ze čtyř židlí se však dají vysunout jen dvě. V únoru, krátce po našem nastěhování, jsme se setkali s architektem, asi pětadesátiletým malým plešaticím chlapíkem jménem Clive, který se v okolí těší dobré pověsti. Plánovali jsme s ním, co provedeme se zadní částí: kuchyň jsme si chtěli nechat zvětšit na šířku domku a opatřit prosklenými dveřmi, které by vedly na obří zahradu. Uprímně řečeno jsem díky tomu plánování alespoň na okamžik vytěsnila z hlavy těhotenství, které mě pořád znervózňuje, přestože podle ultrazvuku z dvanáctého týdne vypadá všechno v pořádku. Neustále mě ale trýzní samé černé scénáře. Co když potratím? Co když se miminko pořádně nevyvine nebo se narodí moc brzy nebo se narodí mrtvé? Co když se o něj nedokážu postarat nebo se dostaví poporodní deprese?

Těhotenství jsme neplánovali. S Tomem jsme se toho tématu jen neurčitě dotkli jako něčeho, co by mělo nejspíš přijít až po

svatbě. Hlavu jsme měli plnou jen svých profesních začátků a toho, jak si našetříme na kauci, abychom si koupili vlastní byt. Děti a svatba, to mělo přijít na řadu až později. Až z nás budou opravdoví dospěláci. Jenže pak mě skolila žaludeční viróza a pozapomněla jsem na jiná, dodatečná opatření. A tenhle jediný kiks nás přivedl až sem. K miminku. Bude ze mě mladá matka, ovšem pořád mi bude o dost víc, než bylo mojí mámě, když jsem se narodila já.

Snížek se roztahuje ve svém pelíšku u kamen, hlavu má položenou na packách a pozoruje mě, jak nervózně přecházím sem a tam. Z vitrážového okna sleduju mumraj na zahradě za domkem. Polovinu trávníku zabírá bílý stan, na místě se střídají policisté a muži ve speciálních ochranných oblecích doprovázení dalším policistou, který má kolem krku pověšený foťák. Stan obklopuje křiklavě žlutá páska pohupující se v lehkém vánku. Po celé její délce je vytištěný nápis POLICIE – VSTUP ZAKÁZÁN, a kdykoli se na ni podívám, udělá se mi nevolno. Klidně by to mohl být záběr z nějaké televizní kriminálky, jenže se to děje přímo před mýma očima a situace je velmi skutečná. Překvapilo mě (a vlastně i trochu potěšilo), jak rychle jsem se vzpamatovala a dokázala všechno zařídit. Nejdřív zavolat policii, pak po výsledku poslat dělníky domů s tím, že jim dám vědět, až budou moci s prací pokračovat. Srdce mi celou tu dobu bušilo. Potom jsem zavolala Tomovi do kanceláře – z Londýna by měl přijet hned prvním vlakem.

Slyším, jak na příjezdové cestě parkuje Tomova lambretta. Tenhle moped byl vždycky jeho snem, a tak si jeden ojetý model dopřál, jakmile jsme se přistěhovali, aby mohl pendlovat mezi domovem a nádražím. Je to levnější než se starat o dvě auta. A peníze, které jsme ušetřili, můžeme použít na rekonstrukci kuchyně.

Zaslechnu bouchnutí předních dveří. Tom se přiřítí do kuchyně a tváří se ustaraně. Má na nose moderní brýle s černými obroučkami, které si pořídil před víc než rokem, když nastoupil na finanční oddělení jedné technologické společnosti. Vysvětlil mi, že si v nich připadá důstojněji. Do očí mu padá pískově blondatá ofina, má na sobě džíny, lněná košile a blejzr se mu přes den pomačkaly. Ať si oblékne cokoliv, pořád vypadá jako vysokoškolák. Cítím z něho Londýn – smog, vlaky a latté v kelímku a drahé parfémy ostatních lidí. Snížek se nám motá pod nohama, Tom se k němu sehne a roztržitě ho pohladí, pozornost však věnuje výhradně mně.

„Proboha, jsi v pořádku? Musel to být šok... co asi miminko?“ zeptá se mě a narovná se.

„To je v pohodě. Oba jsme v pohodě,“ odpovím mu a ochrannitelsky si zakryju břicho dlaněmi. „Policie tam pořád ještě je. Nejdřív nás všechny vyslechli a teď natáhli kolem dokola pásku, postavili stan a tohle všechno.“

„Do hajzlu.“ Pohlédne z okna na místo činu a zamračí se. Poté se obrátí ke mně: „Kolik ti toho řekli?“

„Moc ne. Jenom že je to lidská kostra. Kdo ví, jak je tady dlouho? Třeba je tu zakopaná stovky let, co já vím.“

„Nebo ještě pamatuje Římany,“ ušklíbne se Tom.

„Přesně. Nejspíš tu byla dávno předtím, než Skelton Place vůbec postavili. A k tomu došlo...“ Zamračím se, protože si uvědomím, že si to nepamatuju.

„V roce 1855.“ Bylo mi jasné, že to Tom bude vědět. Jednou si něco přečte a už si to zapamatuje. Když se díváme na televizní soutěže, pokaždé jako první správně zodpoví otázku ze všeobecného přehledu, a kromě toho si na mobilu neustále vyhledává různá fakta a zajímavosti. Je můj přesný opak: klidný, pragmatický, nikdy nepřehání. „Zdá se, že je to vážné“ přemítá Tom a pořád upírá zrak na místo činu na zahradě.

Také se tam podívám. Dorazil i psovod se dvěma policejními psy. Mají snad podezření, že jsou na zahradě další těla? Obrátí se mi z toho žaludek.

Tom se ke mně otočí a promluví vážnějším hlasem: „To jsme asi nečekali, když jsme se sem stěhovali.“ Na okamžik zavládne ticho a záhy propukneme v nervózní smích.

„Ježíšmarjá,“ proberu se, „neměli bychom se smát. Vždyť tady někdo umřel.“

To nás opět rozesměje.

Vyruší nás něčí odkašlání, a když se otočíme, u zadních dveří uvidíme policistku v uniformě. Horní část našich holandských dveří je otevřená, takže to vypadá, jako by se policistka chystala na loutkové představení. Prohlíží si nás jako páreček zlobivých školáčků. Snížek se na ni rozštěká.

„Ticho,“ přikáže mu Tom tlumeně.

„Je mi líto, že ruším,“ ozve se policistka, ačkoli jí to líto zjevně vůbec není. „Klepala jsem.“ Zatlačí na spodní část dveří a stoupne si na práh.

„Nic se neděje,“ řekne Tom. Pustí Snížka, který se k ní okamžitě vrhne, aby jí očuchal kalhoty. Žena ho poněkud podrážděně odstrčí nohou.

„Strážník Amanda Priceová.“ Podle jejího tmavého mikáda a pronikavých modrých očí usuzuju, že je zhruba o patnáct let starší než my. „Můžete mi potvrdit, že jste vlastníky této nemovitosti? Tom Perkins a Saffron Cutlerová?“

Přísně vzato je vlastníkem moje máma, ale nechce se mi to komplikovat.

„Ano,“ odpoví Tom a významně se na mě podívá. „Tehle domek je náš.“

„Dobrá,“ odvěti Priceová. „Obávám se, že se tu trochu zdržíme. Máte někoho, u koho byste na noc, možná na celý víkend, zůstali?“

Pomyslím na Taru, která momentálně žije v Londýně, a spolužačku Beth, která bydlí v Kentu. Tomovi přátelé jsou buď v Poole, odkud sám pochází, nebo v Croydonu. „Bydlíme tu teprve krátce. Ještě jsme se tu s nikým neseznámili,“ vysvětlím jí a uvědomím si, jak jsme v téhle vesnici uprostřed ničeho osamělí.

„Rodiče nežijí poblíž?“

Tom zavrtí hlavou. „Naši pořád ještě bydlí v Poole a Saffyina matka ve Španělsku.“

„A můj otec žije v Londýně,“ dodávám. „Má ale jen garsonku...“

Policistka se zamračí, jako by naše informace byly zcela zbytečné. „V tom případě vám navrhuju, abyste šli do hotelu, jen do neděle. Výdaje za tuhle nepříjemnost vám policie uhradí. Jen na dobu, než ohledáme místo činu a dokončíme vyzvednutí ostatků.“

Ze slov „místo činu“ a „vyzvednutí ostatků“ se mi udělá nevolno.

„Kdy budou moct dělníci pokračovat s prací?“ zeptá se Tom.

Policistka si povzdychne – na tuhle otázku je zřejmě ještě brzy. „Obávám se, že zahrada vám bude opět k dispozici, teprve až dokončíme vyzvednutí ostatků a vyjmeme celou kosturu. Musíte si počkat na vyjádření kriminálky,“ vysvětlí nám hned poté, co na ni vrhneme zmatené pohledy.

„Takže podle vás toho člověka zabili?“ zeptám se a znepokojeně se podívám na Toma. Na uklidněnou se na mě pokusí usmát, ale místo úsměvu se jen zašklebí.

„Ano, chápeme to jako místo činu,“ odvětlí policistka způsobem, jako bych byla úplně hloupá. Nic dalšího nám už ale nesdělí a nějak vytuším, že nemá cenu dál se ptát.

„Bydlíme tu jenom pár měsíců.“ Cítím potřebu vysvětlení, aby si ta přísná policistka nemyslela, že s tím vším máme něco společného, třeba že ve volném čase na zahradě rádi zahrabáváme

mrtvoly. „Může to tu být už několik let... možná století...“ Její výraz mě znejistí.

Priceová našpulí rty. „Nemůžu vám teď prozradit víc. Kriminálka povolala forenzního antropologa, aby potvrdil, zda jde o lidské kosti. Budeme vás průběžně informovat.“ Pomyslím na ruku, kterou Karl údajně viděl. Nezdá se, že by o tom byly nějaké pochyby. Na pár vteřin zavládne trapné ticho a následně se policistka pohne k odchodu. Vzápětí se zastaví, jako by si na něco vzpomněla. „Jo a bylo by do dobré, kdybyste odtud odjeli do hodiny.“

Pozorujeme, jak vstupuje na zahradu za domkem, do té příšerné mašinerie policejního vyšetřování, a já potlačuju slzy. Tom mě mlčky chytne za ruku, jako by mu došla slova útěchy.

A zničehonic začínám chápat, že to, co se děje, je skutečné. Z našeho bydlení snů, z našeho krásného domečku, se stalo místo činu.

V hostinci U Jelena a bažanta ve vesnici pro nás mají naštěstí místo a na pokojích povolují i psy. Oba jsme si zabalili po jednom příručním zavazadle. Tom trvá na tom, že ponese i moje, a tak alespoň vedu Snížka na vodítku.

Hostinská Sandra Owensová si nás zvědavě prohlíží.

„Nejste vy ti noví majitelé domku nahoře na Skelton Place?“ ptá se nás, zatímco přešlapujeme po místnosti. Od nastěhování do Beggars Nook jsme hostinec navštívili jenom jednou, a to před měsícem na nedělní oběd. Prostory vkusně vymalované bledě zelenou barvou, která ctí ducha staré budovy, venkovský nábytek a vynikající domácí kuchyně nás tehdy nadchly. Za víc než pět let, co mají podnik na starosti Owensovi, tu zřejmě došlo k obrovské přeměně.

Nevím, co jí mám odpovědět. Jakmile se ta zpráva dostane na veřejnost, roznese se po celé vesnici.

„Máme menší potíže na stavbě,“ vysvětlí Tom mile, ale neurčitě, „tak jsme si říkali, že bude nejlepší přenocovat na chvíli někde jinde, dokud se to nevyřeší.“

„Chápu,“ odvěti Sandra, přestože ji Tomova odpověď zřejmě úplně nepřesvědčila. Hostinské táhne na šedesát a v melírováném mikádu a elegantních přiléhavých šatech jí to moc sluší. Nebude trvat dlouho a pravdu se stejně dozví, ale ani jednomu z nás se o tom dneska už nechce mluvit. Zmáhá nás únava, přitom ještě není ani sedm hodin, venku je stále světlo. Nejraději bych se už svalila do postele.

Sandra nás zavede do dvoulůžkového pokoje, malého a útulného, s výhledem na les. „Snídaně se podává mezi půl osmou a desátou,“ oznámí nám a odejde.

Tom stojí u čajového stolku a z okna hledí do dáli na stromy. „Nemůžu tomu uvěřit,“ prohlásí zády ke mně.

Natáhnu se na postel, nádherné lůžko s nebesy s prošívaným přehozem v barvě inkoustové modři. Za normálních okolností by to pro nás bylo za odměnu. Dovolenou jsme si dlouho nedopřáli – veškeré naše peníze za posledních pět měsíců totiž ukládáme stranou na rekonstrukci –, blažený pocit však kazí a zastiňují vykopávky na naší zahradě. Kdykoli si na ně vzpomenu, udělá se mi nevolno.

Snízek vyskočí ke mně na postel, hlavu mi položí do klína a vzhledne ke mně svýma hnědýma soucitnýmá očima. „Nemůžu uvěřit tomu, že nás vyhodili z našeho domku,“ řeknu a pohladím ho po hlavě. Poté se zachumlám do svetru. V pokoji se ochladilo, nebo jsem zkrátka pořád v šoku.

Tom zapne malou plastovou konvičku a lehne si k nám na postel. Zdejší matrace je oproti té naší měkčí. „To chápu. Ale všechno bude v pořádku.“ Vrátil se mu dřívější optimismus. „Brzy se zase budeme moct pustit do práce a všechno bude jako dřív.“

Přitulím se k němu a přeju si, aby měl pravdu.

Láká nás to jít se projít kolem domku, ale to nutkání potlačíme. Místo toho trávíme víkend posedáváním v hostinci nebo dlouhými procházkami po vesnici a v lese.

„Aspoň si jeden víkend odpočinu od úprav,“ řekne mi v sobotu Tom, zatímco mě při procházce po návsi drží za ruku. Od nastěhování odvedl v domku pořádný kus práce: stáhl ze schodů ošuntělý koberec, obývací a ložnici vymaloval holubičí šedí, obrousil podlahová prkna. Dál se chystá sundat v pokojíčku tapety, aby ho stihl upravit, ještě než se miminko narodí. Do toho se však chtěl pustit až po ultrazvuku ve dvanáctém týdnu, abychom nepokoušeli osud.

Když se v neděli po obědě konečně vracíme domů a se zavazadly u nohou si ve vlastním domě připadáme jako na návštěvě, sevře se mi srdce. Na příjezdové cestě i nadále parkují policejní auta a dodávky. Nějaký jiný policista v uniformě – tentokrát chlápek ve středních letech – nám sděluje, že výkopové práce by měly skončit do večera a že smíme vstoupit jen do domku. Zahrada bude přístupná, až budou hotoví. Přemýšlím, jestli nám prohledávali dům. Ta myšlenka ve mně probouzí neklid: představa, že se nám policie hrabala ve věcech, se mi hnusí. Když se o svoje obavy podělím s Tomem, ujistí mě, že by nám policie o takovém zásahu jistě řekla.

Zbytek odpoledne se schováváme v obývacím. „Co si asi tak myslí sousedi?“ zeptám se, když stojím u okna a usrkávám kávu bez kofeinu. Pomyslím na postarší sousedský pár Jacka a Brendu. Výhledu na jejich pozemek sice brání živý plot, ale jsem si jistá, že Brenda je jednou z těch, kdo rádi sledují ostatní sousedy. Jakmile jim totiž Clive předložil plány na kuchyňskou přístavbu, oba byli proti.

Na konci příjezdové cesty se mezitím shromáždil hlouček lidí, který policejní vozy zakrývají jen zčásti.

„O co, že to jsou novináři,“ utrousí mi přes rameno Tom a sevře hrnek pevněji. „Bude lepší, když zavoláš tátovi, aby ti poradil.“

Můj táta pracuje jako hlavní reportér pro jeden celostátní bulvár. Zachmuřeně přikývnu. Připadám si, že jsem každému na očích, asi jako kdyby nám někdo odkryl střechu nad hlavou. „Tohle je noční můra,“ zabručím. Tom se mě tentokrát nesnaží uklidňovat. Místo toho jen zírá z okna a beze slova usrkává kávu, tváří se zasmušile a na čelisti mu cuká sval.

Později volám tátovi a prosím ho o radu. „Jaktože tě nenapadlo poskytnout svému ubohému tatínkovi sólokapra?“ zeptá se.

Zasměju se. „Vůbec nic nevím! Ještě se může ukázat, že to tam bylo zakopané několik set let.“

„No, pokud to tak nebude, měl bych tě varovat. Jakmile policie potvrdí, že jde o zločin, a identifikuje tělo, novináři se k vám jen pohnou.“

„Máme odjet?“ ptám se, aniž tuším, kam bychom vlastně šli. Hotel si dovolit nemůžeme. Škoda že táta bydlí tak daleko. A máma žije ještě dál.

„Kdepak. Jen se připravte, nic víc. A pokud budeš něco potřebovat – informace nebo radu –, ozvi se mi.“ Podle zvonění telefonů v pozadí a celkového vzruchu vím jistě, že je táta v redakci.

„Pošlete nám sem někoho od vás?“

„Předpokládám, že zatím využijeme tiskovou agenturu. Ale až budeš chtít mluvit s novináři, vzpomeň si na mě, jo? Teď vážně, Saff, pokud si nebudeš něčím jistá, ať už by šlo o policii nebo reportéry, přijď nejdřív za mnou.“

„Díky, tati,“ poděkuju mu už klidnější. Táta ve mně vždycky uměl probudit pocit bezpečí.

Nazítří ráno policie sklídí stan i pásku a my s Tomem zděšeně zíráme na obrovskou jámu, která na zahradě zbyla. Je čtyřikrát větší než předtím. Tom požádá svého šéfa o několikadenní home office a po celou dobu se snažíme vyhybat hrstce novinářů, která u nás pořád slídí.

A ve středu, kdy se Tom vrací do práce, najednou zavolá policie.

„Obávám se, že pro vás nemám dobré zprávy,“ oznámí vyšetřovatel s chraplavým hlasem, jehož jméno neustále zapomínám.

Ztuhnu a čekám.

„Nalezli jsme dvě těla.“

Telefon málem upustím. „Dvě?“

„Ano, bohužel. Nalezli jsme kompletní kostry a podle soudního nálezu patřilo jedno tělo muži a druhé ženě. Taky se nám na základě kostního věku a osifikace podařilo určit stáří obětí. Oběma bylo mezi třiceti a pětáctýřiceti.“

Nemám slov a žaludek se mi zvedá čím dál víc.

„Bohužel,“ pokračuje, „ta žena zemřela následkem rány tupým předmětem do hlavy. Příčinu smrti muže dále zjišťujeme. Komplikuje nám to rozklad tkání. U kostry ženy to šlo určit jasněji, protože má zlomenou lebku.“

S pevně semknutými víčky se pokouším potlačit jakékoli představy.

„To je... strašné.“ Nemůžu to vůbec pobrat. „Jste... jste si jistí, že tu nejsou žádná další těla?“ Náhle se mě zmocní představa, jak policie celou zahradu skrz naskrz překopává a odhaluje masový hrob. Při té myšlence se otřesu. Vybaví se mi Cromwell Street 25 a White House Farm – „domy hrůzy“, jak je média odpudivě nazývají. Bude stejně nechvalně proslulý i náš domek? Zůstaneme tu snad trčet navěky, protože si náš dům nikdo nebude chtít koupit? Srdce se mi rozbuší rychleji

a s polknutím se pokusím soustředit na to, co mi vyšetřovatel říká.

„Na místo jsme vzali psy. Jsme si jistí, že tam žádná další těla nejsou.“

„Jak... jak dlouho tu ta těla byla?“

„To ještě nedokážeme přesně určit. Půda na vaší zahradě je spíše zásaditější, a proto se za těchto podmínek zachovala část oblečení a bot. Myslíme si ale, že tu nebyla dříve než od roku 1970 a podle rozkladu nejpozději od roku 1990.“

Po celém těle mi naskočí husí kůže. V mém domě někdo zavraždil dva lidi. V mém idylickém domku. Všechno zničenon nabývá temného, bizarního rázu.

„Málem bych zapomněl – potřebujeme si pochopitelně promluvit s každým, kdo tam bydlel mezi lety 1970 a 1990,“ dodá vyšetřovatel. „Obávám se, že i s paní Rose Greyovou jakožto s předešlým vlastníkem.“

Místnost se mi zhoupne před očima.

Rose Greyová je moje babička.

3

Květen 2018

Nesoustředím se na nic jiného než na ta těla. Myslím na ně, když denně chodím venčit Snížka po vesnici, když se s Tomem dívám na televizi, když pracuju na projektu a sedím v přední části domku v malinkém pokojíku s kytičkovanými tapetami ze sedmdesátých let, který mi slouží jako pracovna.

Novina se po vesnici roznesla rychle, a přestože od vyzvednutí ostatků uplynulo víc než deset dní, lidé o nich pořád mluví. Nejnovější zprávy o tom, jak a kdy oběti zemřely, se k nim určité ještě nedonesly, nicméně když jsem dneska zašla do obchůdku, zaslechla jsem, jak paní McNultyová o celé záležitosti kleveť s jednou ze svých postarších kamarádek, shrbenou ženou se šátkem na hlavě, která za sebou táhla kostkovanou tašku na kolečkách. „Nedokážu si představit, že by v tom jeli Turnerovi,“ prohlásila. „Žili tu roky. Paní Turnerová byla strašně zakřiknutá.“

„Jenomže,“ ztišila paní McNultyová hlas a korálkové oči jí zazářily vzrušením, „vzpomínáš si na ten povyk před pár lety? S tím synovcem a ukradeným zbožím?“

„No jasně, to si pamatuju. Je pravda, že se odsud odstěhovali poněkud narychlo,“ odvětila žena v šátku. „Jak dlouho to už je?“

Dva roky? A k tomu jsem slyšela, že v domku nechali pěkněj čurbes.“ Ztlumila hlas. „Asi to byli bordeláři. Zahradu měli ale upravenou. Paní Turnerová ráda pěstovala květiny.“

„A teď sem přišli ti dva mladí.“

„Slyšela jsem, že domek dostali. Asi ho zdědili.“

„To se holt někdo má.“

Cítila jsem, jak mi hoří tváře. Plechovku s fazolemi jsem položila zpátky do regálu a z obchůdku jsem vyšla dřív, než si mě ty dvě všimly.

Z opěradla židle popadnu světřík. Dneska je chladněji, slunce zahalují mraky. Skloním se ke Snížkově pelíšku a políbím ho na načechranou hlavičku. „Zatím se mějte, pane pse.“

Dneska končím s prací dřív, ostatně jako každý čtvrtek, abych navštívila babičku. Když si vzpomenu, jak jsem minulý týden kvůli hejnu novinářů číhajícímu před naším domkem na návštěvu nepřišla, přepadnou mě výčitky svědomí. Dnešní čtvrtek se však od všech předešlých bude lišit. Až si dneska naproti babičce sednu, budu přemýšlet nad tím, co se tu před lety asi stalo. Co vedlo k tomu, že někdo zabil dva lidi a pohřbil je na její zahradě?

Když se ženu ke svému mini, štěrk na příjezdové cestě křupe pod mými ošoupanými teniskami. Oblékla jsem si džínové lacláče s ohrnutými nohavicemi. Mému rostoucímu bříšku poskytují potřebné pohodlí. Jsem v šestnáctém týdnu a přibrala jsem jenom nepatrně. Vůbec to nevypadá, že jsem těhotná, spíš jako bych se jenom přejedla. Tmavé kudrny jsem si stáhla barevně sladěnou žlutou látkovou gumičkou. Máma nad mojí sbírkou gumiček pokaždé ohrnuje nos. „Jsou jako... z osmdesátek,“ zakroučí obvykle očima. „Jak jenom mohly zase přijít do módy.“ Neviděla jsem ji od Vánoc, a ty se nám navíc nevydařily, za což mohl její protivný přítel Alberto. Uběhlo už několik týdnů a já jí pořád neoznámila, že z ní bude babička.

Kdykoli přemýšlím nad tím, že jí to už řeknu, představím si, jak bude zklamaná.

Jakmile sednu za volant, všimnu si, že na cestičce stojí částečně skrytý za zídou nějaký muž a zírá na náš domek. Je podsaditý, obličej má jako buldok, je mu zhruba mezi pětadesáti a šedesáti, na sobě má džíny a bundu z voskovaného plátna. Když mě zahlédne, stáhne se. Fotil si náš dům? Určitě je to jenom další novinář. Většina z nich to na chvíli zabavila – alespoň do doby, než vycítí možnost zjistit něco nového. Sem tam se ale jako plevel ze zahrádky před domem vynoří někdo další. Když jsme šli v sobotu venčit Snížka, vyskočil před námi na příjezdové cestě novinář, zablokoval nám cestu a vyfotil si nás. Toma tím rozzuřil, příšerně mu nadával a pisálek okamžitě odpelášil k autu.

Vyjedu z příjezdové cesty a pomalinku projedu kolem muže na cestičce. Snažím se mu poskytnout dostatek prostoru, aby se nemusel tisknout na živý plot. Přitom si ale všímám, že mi věnuje natolik soustředěný pohled, až mě tím děsí. Ve zpětném zrcátku vidím, jak nasedá do černého sedanu zaparkovaného pod kopcem vedle domu číslo osm.

Když se Tom včera vrátil z práce, řekl mi, že ve výtisku bulvárních novin, který někdo nechal v metru, našel článek o tělech zakopaných na zahradě. Jeho senzacechtivý titulek si pohrával s tím, že se na *Skelton Place* našly *skelety*, a doprovázela ho naše sobotní fotografie, na níž se tváříme vylekaně. „Ježíšmarjá, Tome,“ zrudla jsem zděšením, „budou z nás chtít udělat wiltshirskou verzi Freda a Rosemary Westových!“

To ho rozesmálo. „Kdepak. Stalo se to přinejmenším před třiceti lety. V té době jsme ještě nebyli na světě.“

Moje babička ale ano.

Vyženu novináře z hlavy, sjedu kopec a pod ním minu hostinec U Jelena a bažanta. Raději se soustředím na nádherné staré

budovy z cotswoldského kamene a uvědomím si, jak poklidně díky nim Beggars Nook vypadá. Projedu návsí a spatřím kříž, krásný kostel, obchůdek, kavárnu a jediný zdejší butik, ve kterém prodávají různé cetky, pohlednice a vytahané drahé oblečení. Všechno se nachází v docházkové vzdálenosti od domku, v údolíčku, a kolem dokola jsou samé lesy a silné duby, které sahají až k obloze. Vesnice působí dojmem, jako by se schovávala před okolním světem. Přejedu most a sjíždím po dlouhé klikaté silnici, kterou lemují krásné kamenné domy, až přijedu na její konec ke statku. Tahle oblast se od zastavěného Croydonu značně liší. Je velice bezpečná. Nebo jsem si to alespoň myslela. Teď už si tím jistá nejsem.

K vraždám muselo dojít předtím, než babička domek v sedmdesátých letech koupila. Víím, že poté co se odstěhovala do Bristolu, ho několik desítek let pronajímala – o tom jsme se dozvěděli teprve nedávno, po babiččině odchodu do domu s pečovatelskou službou. S mámou nás to trochu překvapilo. Bylo nám známo, že babička vlastnila pouze jednu nemovitost: řadový domek z červených cihel v bristolské čtvrti Bishopston, v níž máma vyrostla a kam jsem jezdívala na prázdniny. Než se babičky zmocnila demence, ráda pekla a pěstovala květiny, byla klidná a praktická, nikdy nezvýšila hlas. Na rozdíl od mámy, která je výbušná a přímočará, i když musím uznat, že už se trochu zklidnila. Léta strávená u babičky v jejím bristolském domě s obrovskou zahradou a přilehlým pozemkem bývala mým útočištěm, odpočinkem od mámy a dramatu, která ji vždy doprovázela.

Zbožňovala jsem babiččina vypasené černé labradora Bruce s šedými vousky (máma mi psa nikdy nedovolila, prý páchne, ale v babiččině domě po něm žádný zápach cítit nebyl) a staromódní, pohodlnou pohovku s opěrkami potaženými bílými bavlněnými návleky, které babička každý víkend prala a škrobila. I karamelky, které uchovávala v dóze na kredenci,

a zahradu s drátěným plotem, který ji odděloval od sousedů. A teplý, zatuchlý závan skleníku s rajčaty. Uklidňovalo mě, když jsem se mohla dívat, jak babička ve skleníku pečuje o rostliny a něžně k nim promlouvá, aby dobře rostly. Mámu mám moc ráda, ale dodnes mi z ní jde někdy hlava kolem – její barevné oblečení, výstřední osobnost, odjakživa byla strašně energická, horlivá a přímá. Vždycky jsem cítila, že s babičkou jsme si mnohem bližší – obě jsme měly rády přírodu a zeleň, držely jsme se raději stranou a spíš než v davu lidí nám bylo lépe o samotě.

Babička pro mě měla pochopení, přiznala jsem jí, že jsem radši, když se můžu doma dívat na nekonečný televizní seriál a nemusím si venku hrát s ostatními dětmi. Máma mi v dětství neustále domlouvala, že jsem „až moc tichá“ a „až moc stydlivá“ a ptávala se: „Pořád máš jenom jednu kamarádku. Proč se prostě nepřidáš i k dalším holkám?“ Máma je ovšem společenský typ, který bez obtíží pendluje mezi různými skupinkami přátel, což jsem jí vždycky záviděla, ačkoli jsem taková být nechtěla. V dospívání jsem si proto připadala nudná a nezajímavá a nikdy jsem nevěděla, co říct. Dokud jsem na vysoké nepoznala Toma. Díky němu jsem mohla být sama sebou a uvědomila jsem si, že s ním dokážu být zábavná a vtipná.

Jakmile se přiblížím k Bristolu, provoz zhoustne. Pečovatelský dům, ve kterém babička žije, stojí u dvouproutové silnice ve Filtonu.

To, že s babičkou není něco v pořádku, jsem si začala uvědomovat skoro před rokem. Začalo to docela nevinně. Babička odjakživa bývala trochu zapomnětlivá – svým londýnským přízvukem, kterého se už nikdy nezbavila, ačkoli z Londýna odešla už po dvacítce, se mě neustále ptala: „Nevíš, kde mám kabelku?“ nebo „Nevíš, kam jsem si položila brýle?“ Jinak bývala soběstačná a praktická. Ještě loni jí zdraví sloužilo natolik, že se vlakem vydala za námi do Croydonu: s maličkým

Snížkem v patách k nám došla podle mapy – používala jen starý mobil a v kabelce nosívala atlas, který už připomínal salát. Tom ani já jsme jí na nádraží nikdy nesměli vyzvednout, přestože jsme jí to pokaždé nabízeli.

První předzvěst představovala dvě narozeninová přáníčka, která mi od ní přišla za sebou, jako by zapoměla na to, že už mi jedno poslala. Když k nám později po několika měsících přijela, zdálo se, že zapomíná častěji. Snadno se jí z hlavy vyparilo Snížkovo jméno a nevyvenčila ho ani nenakrmila, dokud jsem jí to nepřipomněla nebo jsem se o něho nepostarala sama. A poté co u nás pobyla už několik dní, se náhle jednoho večera u televize na mě a na Toma podívala a zeptala se nás: „Nevíte, kam ti dva odešli?“ Po zádech mi přeběhl mráz. Nikdo další tam nebyl. Babička celý večer seděla jen s námi. Když jsem si uvědomila, že mě s Tomem tu a tam nepoznává, protože se jí paměť zesiluje a zase zeslabuje, jako když rádio ztrácí signál, zlomilo mi to srdce.

Tahle návštěva ukázala, že babička se o Snížka už nedokáže postarat, a proto souhlasila s návrhem, že si ho nechám já. Když jsem ji pozorovala, jak s kufrem na kolečkách nastupuje do vlaku a odjíždí od nás bez svého milovaného pejska, oči za slunečními brýlemi jsem měla plné slz. Bát jsem se o ni přestala až poté, co mi zavolala, že v pořádku dorazila domů.

Ale jen tři dny nato mi babička volala v panice, že se jí zatloual pes, a já jí musela šetrně připomenout, že o Snížka se teď staráme my s Tomem.

Poslední kapkou, která mě už přinutila k tomu, abych zavolala mámě a o všem jí pověděla, byl telefonát od babiččiny sousedky Esme.

„Volám kvůli babičce, moje zlatá,“ vysvětlila mi, „zapoměla vypnout plotýnku. Ještě štěstí, že jsem šla kolem, jinak by si podpálila střechu nad hlavou.“

Jakmile jsem mámě sdělila svoje obavy, přiletěla ze Španělska a hnala babičku k lékaři. Pak už všechno probíhalo rychle – máma zkrátka bývá se vším rychle hotová, rozhoduje se ve vteřině – a pro babičku jsme našli soukromé zdravotnické zařízení, které se nachází nedaleko jejího bristolského domu, který budu navždycky považovat za svůj domov.

Zajedu na prostorné parkoviště, které leží před obrovskou šedou gotickou budovou s názvem Elm Brook, což zní spíš jako název wellness penzionu než pečovatelského domu. Máma podle okenních mříží usoudila, že tu určitě býval blázinec. V Elm Brooku to ale bylo hezké. Byla to střední cenová kategorie, ale i tak musela babička prodat dům, abychom si ústav mohli dovolit. Při vzpomínce na to, jak jsem se cítila, když jsem z jejího domova vyklízela a odvážela všechny věci, ztěžka polknu.

O domku na venkově nám babička řekla loni v listopadu při jedné ze svých světlejších chvil. Bylo to vůbec poprvé, co jsme se s mámou o jeho existenci dozvěděly.

„Je na tvoje jméno, Lorno,“ zašeptala babička a z křesla se natáhla k mámě, aby ji chytila za ruku. „Převedla jsem ho na tebe před deseti lety.“ Žasla jsem nad babiččinou prozíravostí. Díky přepisu na mámu se totiž domek nemusel prodat, aby se ze získaných peněz platila péče o babičku.

Když jsem se poté před pečovatelským domem loučila s mámou, chvějící se zimou ve svém světle oranžovém kabátu, podívala se na mě a prohlásila: „Vždycky jsem věděla, že je máma liška podšitá a škludlí někde prachy. Ten barák asi koupila jako investici.“ Dýchla si do dlaní. „Já ho ale nechci. Je tvůj, jestli chceš. Vím, jak nemáš ráda život ve městě.“ A to mě šokovalo, protože jsem poprvé měla pocit, že mě moje matka opravdu chápe.

„Vždyť jsi ho ani neviděla,“ protestovala jsem.

„Co bych taky dělala s barákem na konci světa?“ Rozuměla jsem jí. Venkovský domek by pro ni byl příliš obyčejný. Kdepak,

ona potřebuje slunce a sangrii a exotické muže, kterým není o moc víc než mně.

Máma se vrátila do San Sebastiánu, aniž by se na domek vůbec podívala. Menší zájem už projevit nemohla. Což mi pomohlo zahnat výčitky svědomí, že jsem její nabídku přijala. Dům zadarmo. Bez hypotéky. Znamenalo to pro nás takovou finanční svobodu, jakou bychom s Tomem v životě nečekali, a už vůbec ne v pětadvaceti letech. Znamenalo to, že můžu odejít z práce v Croydonu a dělat sama na sebe uprostřed idylického venkova. Splněný sen.

Opět si vybavím naši rozmluvu. Před deseti lety nechala babička přepsat dům na matčino jméno. Proč? Čistě z finančních důvodů? Aby se neplatila dědická daň? Nebo snad věděla, že se tam stala vražda?

Hloupost, vždyť je to k smíchu. Babička o vraždě nemohla vědět. Tím jsem si natolik jistá, jako že zbožňuju černou kávu, sendviče s arašidovým máslem, sametovou srst na Snížkových uších a vůni posečené trávy.

Zhluboka se nadechnu a chytnu se volantů, jako bych se bála, že upadnu. Nikdy nelze předvídat, jak na tom babička zrovna bude. Někdy mě pozná, jindy se ke mně chová jako k personálu a já si pak připadám, že o ni znovu přicházím.

Když vystupuju z auta, všimnu si, že na cestě zpomaluje černý sedan, aby kolem mě mohl pomalinku projet. Nevím to jistě, ale vypadá stejně jako vůz, který předtím parkoval u domku. V okamžiku, kdy kolem mě projíždí, zahlédnu řidičův obličej. Je to muž, ale nedokážu rozeznat jeho rysy. Je to snad ten chlápek, kterého jsem už dneska viděla? Chystá se na parkovišti taky zastavit? Vůz následně zrychlí a odjede. Chvilku za ním civím a dumám, jestli si dělám zbytečné starosti, nebo jestli k nim mám naopak důvod.

4

Babička sedí ve společenské místnosti u arkýřového okna, z něhož je výhled na upravený pozemek, před sebou má konferenční stolek a naproti prázdné křeslo. Venku vysvitlo slunce, jeho paprsky pronikají dovnitř přes závěsy a osvěčují smítka prachu, která babičce víří kolem hlavy jako malá zrnka. Samou láskou se mi sevře srdce, až mi zvlhnou oči. Pohled na ni mě zabolí a toužím se vrátit do doby, kdy všechno bylo, jak má: babička ve svojí kuchyňce horlivě připravovala jeden šálek čaje v barvě melasy za druhým nebo ve skleníku ukazovala mému pubertálnímu já, jak pěstovat ředkvičky.

Babička má skloněnou hlavu. V obličeji je pohublá, pokožka podél čelisti je povislá a vystupují jí lícní kosti. Její sněhobílé vlasy – které bývaly nádherně měděné, prý z vína, jak tvrdila – jsou načechrané, připomínají vatou. Po stole posouvá dílky puzzle, čímž mě na okamžik vrací do dětských let, kdy jsme spolu po setmění sedávaly v přátelském tichu a snažily se přijít na to, jak poskládat obrázek dohromady.

Několik minut postávám ve vstupních dveřích. V místnosti je horko a zatuchlo, ve vzduchu se vznáší pach pečeného masa a rozvařené zeleniny. Koberec s červeno-žlutým vzorem

připomíná ty, s nimiž se lze setkat ve starobylých přímořských penzionech.

„Rose je na tom dneska dobře,“ ozve se za mnou něčí hlas. Patří Millie, ošetřovatelce, kterou mám nejraději. Je o pár let mladší než já a má ten nejmilejší obličej a nejsířší úsměv, jaké jsem kdy viděla. Černé vlasy má ostříhané na ježka a obě uši jí z poloviny zdobí piercing.

„Jé, tak to jsem ráda. Mám pro ni nějaké zprávy.“

Millie zvedne obočí. „Páni. Doufám, že jenom dobré.“

Nesměle se chytne za břicho a přikývnu. Na tu druhou záležitost pomyslet nechci. Na špatnou zprávu. Na těla.

Millie mi povzbudivě stiskne rameno a jde na pomoc po-staršímu pánovi, který se o kus dál snaží zvednout ze židle. Vyrázím k babičce a mójím několik obyvatel domova shromážděných u televize a dědečka, který si v rohu čte noviny vzhůru nohama.

Babička při mém příchodu vzhledne, na okamžik se zatváří zmateně a já musím spolknout zklamání. Nepoznala mě. Bohužel na tom dneska vůbec není dobře.

Vklouznu do křesla naproti ní. Jeho opěradlo je natolik vysoké, že si připadám jako na trůnu. „Ahoj, babi. To jsem já, Saffy.“

Babička několik vteřin mlčí a dál posouvá dílky skládačky, přestože ještě nezačala skládat obrázek. Krabici má podepřenou v rohu stolku. Z přední strany na mě kouká černý labradorek obklopený květinami. „Nejdřív musíme najít krajní dílky,“ říkávala a rukama, mozolnatýma od práce na zahradě, hbitě hledávala správné kousky skládačky. Teď už ale babička žádnou metodu nemá, dílky jen bezcílne posouvá svými zkroucenými, vrásčitými prsty.

„Saffy. Saffy...“ zamumlá, aniž se na mě podívá. Poté mě pozná, hlava jí vystřelí vzhůru a oči se jí rozzáří. „Saffy! To jsi

ty. Přišla jsi mě navštívit. Kdepak jsi byla?“ Její obličej se rozjasní a já se předkloním, abych ji vzala za křehkou ruku. Babičce je sedmdesát pět, ale od té doby, co ji přijali do pečovatelského domu, jako by zestárla.

Vím, že mi nezbyvá moc času, než se babiččina paměť vrátí v čase. Nepřestává mě udivovat, kolik si toho pamatuje z minulosti, ale přitom si nedokáže vzpomenout na něco tak nedávného, jako co ráno snídala.

„Jsem těhotná, babičko. Čekám miminko,“ řeknu jí a z hlasu nedokážu vytěsnit radost ani obavy.

„Miminko. Miminko. To je báječné. Taková radost.“ Poněkud silněji mi stiskne ruce. „Holčičko moje šťastná. Má...“ Oči jí ztmavnou, z čehož poznám, že tápe v paměti. „Má Tim radost?“

„Tom. Jo, je radostí bez sebe.“ Než se u babičky projevila demence, nedala na Toma dopustit. Pokaždé by se pro něho rozkrájela. Neustále mu posílala něco na zub: domácí koláč nebo pálenku, rebarboru z vlastní zahrádky, protože věděla, že zatímco já ji nesnáším, Tom ji zbožňuje. „Musíš mu dávat najíst,“ říkávala mi. Je to jenom generační záležitost, připomínala jsem si. Starat se o muže. Ne že bych si babičku s nějakým mužem někdy pamatovala. Můj dědeček zemřel ještě předtím, než se máma narodila.

Babiččin obličej potemní. „Victor radost neměl. Kdepak, ten radost neměl vůbec.“

Victor? Nikdy jsem od ní o žádném Victorovi neslyšela. Pověděla mi, že dědeček se jmenoval William, ale nikdy o něm už nemluvila. Ani máma se toho o něm moc nedozvěděla. Nechci ji ale přerušovat otázkami, a proto mlčím.

„Chtěl děťátku ublížit,“ pronese a posmutní.

„Tom by ale děťátku nikdy neublížil. Tom je hodný. Toma máš přece ráda, vid’?“

Její výraz se opět změní. „Ovšem. Tom je zlatíčko. Tom zbožňuje vydatnou snídani.“

Zasměju se. Při každé návštěvě připravila Tomovi poctivou anglickou snídani. „To je pravda.“

Jak jen můžu nadhodit tu záležitost s ostatky z naší zahrady? Mám s tím vůbec začínat? Možná by bylo nejlepší nechat to protentokrát plavat. Jenže pak pomyslím na policii, která bude muset babičku vyslechnout, protože domek dlouhou dobu vlastnila, i když ho jenom pronajímala. Když jí o tom řeknu teď, nebude to pro ni tak velký šok, až s ní o tom bude mluvit policie.

„A... na Skelton Place se nám krásně bydlí,“ začínám nesměle.

Obličejí jí potmění. „Skelton Place?“

„Domek, babi. Beggars Nook?“

„Vy bydlíte v domku na Skelton Place?“

„Jo. Máma chtěla zůstat ve Španělsku. Vždyť víš, jaká je. Zbožňuje slunce. Takže tam bydlím s Tomem. A je to od tebe moc velkorysé...“ Neříkám jí o tom samozřejmě poprvé.

Babička začne opět bezcílně posouvat dílky puzzle, a tak se obávám, že se mi zase ztratila. Musím opět něco říct, ihned, jinak se uzavře do sebe.

„A stala se taková zvláštní věc... začali jsme na zahradě kopat, protože přistavujeme, a našli jsme dvě těla...“

Babiččina hlava vystřelí vzhůru. „Těla?“

„Ano, babi. Pohřbená na zahradě.“

„Mrtvá?“

„No... jo.“ Jaká jiná?

„Na Skelton Place?“

Povzbudivě přikývnu. „Ženu a muže.“

Babička na mě zírá tak dlouho, až se začnu bát, že se dostala do jakéhosi katatonického stavu. Poté se jí však oči zamžlí, jako by na něco vzpomínala. Zničehonic mě opět chytne za

ruce, přičemž rozhrne dílky skládačky, z nichž některé popadají na podlahu. „Je to Sheila?“ zašeptá.

Sheila? „Jaká Sheila, babi?“

Babička se mi vytrhne, oči jí pohltní zmatek, jako by měla šedý zákal. Schoulí se do křesla a připomíná ustrašené dítě. „Taková malá potvora. Tohle se o ní říkalo. Malá potvora.“

„Kdo? Kdo je malá potvora?“

„Tohle se o ní říkalo.“

Musím změnit téma. Babička začíná být rozrušená. Sehnu se a z koberce sesbírám popadané puzzle.

„Mají tady hezkou zahradu,“ řeknu, když se narovná, a pohlédnu přes babičku z okna. „Můžeš tam chodit každý den?“ Babiččina mysl možná odchází, ale po fyzické stránce na tom není špatně.

Babička však nadále mumlá něco o Sheile a malé potvoře.

Natáhnu se přes stůl a pevně stisknu babiččinu zkroucenou ruku svými dlaněmi. „Babi. Kdo je Sheila?“

Babička domumlá a soustředěnýma očima pohlédne přímo na mě. „Já... nevím...“

„Bude s tebou chtít mluvit policie, ale jenom protože jsi vlastnila domek a...“

Babiččiným obličejem projede panika. „Policie?“ Prudce se ohlédne, jako by předpokládala, že stojí přímo za ní.

„Nic se neděje. Chtějí se tě jenom zeptat na pár věcí. Nemáš se čeho bát. Je to jenom formalita. Akorát něco, co si můžou odškrtnout ze seznamu.“

„Je to Lorna? Je Lorna mrtvá?“

Zaženu v sobě pocit viny. „Kdepak, babi. Máma je ve Španělsku. Vzpomínáš?“

„Malá potvora.“

Jemně pustím babiččinu ruku a opřu se v křesle. Babička si zase něco mumlá. Víc už z ní dneska nedostanu. Neměla jsem

ta těla vůbec zmiňovat. Nebylo to správné. Jistě že o nich nebude nic vědět. Proč by měla? Raději se předkloním a v družném mlčení pomůžu babičce se skládačkou, jak tomu bývalo, když jsem byla malá. Nejdřív krajní dílky.

5

Theo

Theo zastaví na příjezdové cestě a zaparkuje staré volvo vedle otcova černého mercedesu připomínajícího pohřební vůz. Starobylý, rozlehlý dům se nad ním vynoří jako z hororového filmu, zastíní slunce a Theo se zachvěje. Tohle místo nenávidí. Vždycky ho nenáviděl. Kamarádům při návštěvách, k nimž docházelo jen zřídka, protože se je snažil držet odsud co nejdál, budova připadala úchvatná, nicméně jeho samotného se při pohledu na depresivní šedý kámen a ošklivé chrliče vyčnívající ze střechy způsobem, jako by se na něho měly každou chvíli vrhnout, zmocňovala hrůza. Takový dům je pro jednoho postaršího, osaměle žijícího muže příliš velký. Theo nechápe, proč ho otec odmítá prodat. Pochybuje, že na něm lpí ze sentimentálnosti. Spíš je to pro něho symbol jeho společenského postavení. Theo nikdy necítil potřebu chlubit se ostatním. Po materiální stránce sice neměl co ukazovat, majetek však pro něho stejně nebyl kritériem hodnoty. Další věc, kterou otec nechápe.

Vstoupí do haly s dřevěným obložením a jeleními trofejemi na zdi, které se mu jako malému zjevovaly v nočních mřáčkách.

Hala trochu připomíná jeskyni, je v ní točité schodiště, které od matčiny smrti ze srdce nenáviděl. Vdechne dobře známý zápach ohořelého dřeva a leštidla na parkety. Otec si platí hospodyně Mavis, která k němu párkrát do týdne dochází, aby mu pomohla s úklidem i praním, ale ta má přijít až zítra.

„Tati! To jsem já,“ zavolá. Žádné odpovědi se nedočká, a tak se vydá po schodech do pracovny umístěné v přední části domu. Gumové podrážky jeho tenisek na vyleštěných parketách vržou. Otec tráví v pracovně spoustu času, ale co tam dělá, to si může Theo jen domýšlet. Už je několik let v důchodu.

Otevře dveře pracovny a ihned je mu jasné, že otec, soptící hněvem, je v jedné ze svých nálad. Jeho široký obličej s typickým plochým nosem, který po něm Theo zdědil, je rudější než jindy. Růžová je i lysina na hlavě, která prosvítá zbytky jeho řídkých bílých vlasů.

Kdykoli se takhle chová, má ho Theo za kreténa. Vlastně ho má za kreténa téměř pořád, i tehdy, když se zapomene chovat jako rozmazlený fracek a počíná si jako šestasedmdesátiletý lékař v důchodu. Zajímalo by ho, co ho zase naštválo. K tomu nikdy není potřeba mnoho. Mavis pravděpodobně položila jednu z jeho golfových trofejí na nesprávné místo. Jak jen je vděčný, že už s otcem nemusí bydlet.

Theo se za ním stavil pouze proto, aby se ujistil, že je v pořádku. Ostatně kvůli tomu k němu chodí každý týden. Přestože nikdy nebyl nejlepším otcem a ani nejlepším manželem, cítí vůči němu určitou povinnost. A je si vědom toho, co by chtěla jeho máma. Theo představuje jedinou rodinu, kterou po sobě otec zanechal. A někdy, když se otec ve slabší chvíli zapomene chovat jako neskutečný idiot – třeba když se z gauče společně dívají na film, usne s bradou položenou na hrudi a vypadá mírumilovně a sešle –, zasáhne Thea pocit jisté slabosti. Jenže pak se otec vzbudí, je z něho zase sebestředný

protiva a soucit, který k němu Theo jen chvilinku předtím cítil, je tentam.

Přes to všechno se Theo pokouší být vůči otci shovívavější. Chápe, že ztráta manželky – jeho mámy – před čtrnácti lety byla zničující. Caroline Carmichaelová zemřela v pouhých pětácti letech, a přitom byla tak energická, tak starostlivá. Její smrt zanechala v jejich životech prázdnotu. Ne že by otec dával své city najevo. Projev emocí je podle něho slabost. Raději je skrývá pod drsným zevnějškem. Přesto k němu Theo chová zdráhavou úctu. Je to mimořádný člověk. Neskutečně chytrý a v rámci svého oboru nesmírně nadaný. Ačkoli je už v důchodu, stále přispívá do lékařských publikací.

Theo si odkašle. Otec natolik zběsile bouchá zásuvkami a dvířky od skříňky, že ho zprvu vůbec nevnímá. Theo si musí odkašlat ještě několikrát, než otec zvedne hlavu.

„Co chceš?“

Paráda, pomyslí si Theo. Má den blbec, švagrovi Simonovi pomáhal se stěhováním a večer ho ještě čeká směna v restauraci. Tenhle podnik není dostatečně nóbl, aby na otce zapůsobil, přestože se nachází na jedné z hlavních ulic v Harrogate, ale jeho práce šéfkuchaře baví. Poté co z dodávky vytahal všechn Simonův nábytek, si připadá špinavý, a než se vydá na šestou do práce, potřeboval by se osprchovat.

„Jenom jsem si říkal, že se za tebou stavím a ujistím se, že máš něco kloudného k jídlu. Přinesl jsem ti lasagne, můžeš si je dát do mrazáku.“ Na důkaz svého úmyslu zvedne tašku.

Místo odpovědi otec zamručí, otočí se k němu zády a dál se přehrabuje v zásuvce.

Theo si přeje rukou po bradě. Bože, měl by se oholit. Jen nesnáší, když mu vyraší strniště, protože ji při polibku škrábe. Popojde k otci. „Můžu nějak pomoci?“

„Ne.“

„Dobrá. Tak ne. Hodím ti je teda do mrazáku a půjdu. Večer dělám.“

Otec na to nic neřekne, a jak se nad zásuvkou ohýbá, připomíná svým tělem otazník. Theo si všímá, jak se mu pod polo trikem rýsují lopatky. Pořád se dobře obléká – za to může být Theo vděčný. Každý den se sprchuje, po holení používá balzám od Prady, který si kupuje už řadu let, a chodí oblečený ve své oblíbené kombinaci plátěných kalhot a elegantního svršku od Ralpa Laurena, v chladných dnech doplněného o svetr s copánkovým vzorem a věčkovým výstřihem. Kdyby o sebe otec přestal dbát, začal by si Theo dělat starosti.

„Uřčitě si ty lasagne sněz. Musíš se udržovat ve formě.“

„Zbytečně vyvádíš. Stejně jako kdysi tvoje matka.“

Vidí před sebou svou milovanou maminku, jak se zbytečně namáhá, aby otci nic nechybělo. Mezi rodiči byl věkový rozdíl osmnáct let. Kamarádi ze školy si nejdřív mysleli, že je otec jeho děda. Theo se za to styděl, ačkoli kdyby se otec choval jako hodný dědeček, nejspíš by mu to nevadilo. Když ho ale tu a tam vyzvedl ze školy drahým auťákem, kamarádi zírali.

Theo už je skoro na odchodu z pokoje, otec se narovná a opoučuje si kalhoty. Je vysoký, dokonce vyšší než Theo, má dlouhé nohy a vytáhlou postavu. Theo musí uznat, že je na svůj věk pořád ještě pohledný a čiperný, chodí totiž pravidelně do golfového klubu. „Podívám se dolů,“ prohlásí a protáhne se kolem Thea. Neřekne však, co hledá. „Dáš si čaj?“

Krucinál. Teď mu Theo bude muset vyhovět. „Jeden rychlý si dám. Musím ještě večer do práce.“

„Vím, už jsi to říkal.“

Otec chtěl, aby studoval medicínu, a zachoval tak dlouhou rodinnou tradici. Theoovo zaměstnání v restauraci považuje spíše za koníčka. Thea to vytáčí, a proto se na to snaží nemyslet.